

Bob EDME | ARGAZKI PRESS

infraganti JESSICA BERRA

Jessica Berra hendaiarrak bigarren urtez jarraian irabazi du Itsasoko Arrauneko Munduko Txapelketa. Azken garaikurra Perun eskuratu zuen iragan azaroaren amaieran, Selene Gigliobianco italiarraren eta Stephanie Chantry frantziarraren aurretik helmugaratuta. Horrenbestez, egungo espezialistarik onena dela berretsi eta 2014an itsasoaren baldintzengatik soilik irabazi zuela argudiatzen zutenak isilarazi ditu.

Oso kontentu nago. 2014an ere munduko txapeldun izan nintzen baina ez da gauza bera, esan daiteke ordukoa sorpresa izan zela. Itsasoa nahasia zegoen, olatu askorekin, gainerako neskek ez zuten ondo egin arraunean, eta, ni, aldiz, egoera horretan primeran moldatu nintzen. Aurten, ordea, lan asko

egin dut hobetzeko eta merezitako saria izan da berrirori urrea lortzea», kontatu du Berrak. Onartzen du lehen lorpen hura ezustekoa izan zela, izan ere, Munduko Txapelketaren aurretik jokatu zen Frantziako Txapelketan laugarren postuarekin konformatu behar izan zuen Endaika arraun elkarteko arraunlariak, eta podiuma osatu zuten beste hiru aurkariak lehiakide izan zituen Mundukoan. Hala-

ber, sailkatze fasean jokatu ziren serietan ere berea izan zen denborarik kaskarrena finalerako txartela lortu zutenen artean. Hortaz, aurreikuspen guztiak hankaz gora jarri zituen: «Nik atsegin dut itsaso nahasian eta olatuen artean arraun egitea, ez naiz kikiltzen baldintza ankerretan. Aitzitik, hazi egiten naiz. Beste neska batzuek, ostera, ez dute itsasoan entrenatze-ko aukera askorik izaten, eta, ge-

ro, kosta egiten zaie egoera horietara egokitzea». Dena dela, egindako balentriaren meritua aitortu beharrean, zenbaitzuek nahiago izan zuten hendaiarra kritikatzeko, gainerako arraunlariak Berra baino gehiago zirela esanez, eta itsaso barearekin kontua oso bestelakoa izango zatekeela. Komentario horiek min egin zioten lapurtarrari: «Aurten itsasoa bare zegoen, eta, beraz, erakutsi dut baldintza lasaietan ere onena izan naitekeela».

Estropada erabakigarria nola gogoratzen duen galdetuta haxe da egindako deskribapena: «Prestakuntza lan sendoa burututa eta gorputzaldi onarekin iritsi nintzen Perura. Gainera, sailkatze serietan [lau kilometroko estropada] bigarren denbora onena egin nuen eta horrek konfiantza handia eman zidan finalari begira. Finalean [sei kilometroko estropada] lehen buietara oso parekatuta iritsi ginen arraunlari guztiak, baina ni lehen postuan irten nintzen, nahiz eta aurkari bat oso gertu nuen. Bigarren buietan olatu bat hartu nuen, eta, ondorioz, aurkarietako distantzia nabarmen handitu nuen. Abantaila hori ondo kudeatu nuen, kontzentrazioa mantendu nuen probaren amaierara arte eta niretzat izan zen garai-pena».

Munduko Txapelketa birritan irabaztea ez da marka makala. Hala ere, lorturikoa ez zen nahikoa izan Frantziako egunkarietako orrialdeetan lekua egiteko: «‘Sud Ouest’ egunkariak jarraitzen ari ziren Munduko Txapelketaren aurretik, bitartean, eta, baita, urrezko domina lorturikoan ere. Gainerakoek, aldiz, garaipenaren berri ere ez zutela eman uste dut». Berraren irudiko horrelako lorpen batek tarte handiagoa merezi du hedabideetan, baina ikusezintasun hori ez dio atxikitzen emakume izateari, baizik eta kirol minoritario bat praktikatzeari: «Egia da Frantzian ere emakumeok egiten dugunak ez duela gizonen adinako oihartzunik izaten. Hala ere, nire kasuan eragin handia du kirol minoritario bat prakti-

katzen dudala, eta, ondorioz, jasotzen dugun arreta are eta urriagoa da».

ENDAIKA ARRAUN ELKARTEA

Txikitan tenisean ibilitakoa da Berra, baina ez zen erabat asebetetzen zuen kirola. 13 urterekin probatu zuen estreinakoz arrauna udarako oporretan, eta orduan piztu zitzaion sugarra oraindik ez da itzali: «Egia da kirol gogorra dela, baina uretan sentitzen duzunak badu zerbait berezia eta hori lehen momentutik nabaritu nuen». Hala, Endaika arraun elkartean sartu zen eta han dihardu ordudanik. Goi mailako arraunlari ez ezik, Endaika presidentea ere bada Berra. «Azken presidentek kargua utzi nahi zuela adierazi zuten ordezkoa aukeratzea egokitzen zen. Jendea nire izena aipatzen hasi zen, eta, beste inor ez zegoenez, baiezkua eman nuen. Hasieran ez nuen nahi, baina elkartearen biziraupenerako funtsezkoa zen eta onartu egin nuen». Halere, lan kon-
tuengatik astea Bordelen igarotzen duenez, jende mordoa du bere alboan lanean, eta aitor-
tzen du haiek aintzen dizkiote-
la presidente izateak dakartzan
erantzukizunetarik asko eta as-
ko. «Taldea bat gara, elkarri asko
laguntzen diogu, eta, ni astean
zehar Bordelen nagoenez, egun
horietan egiten diren bileretara
klubeko beste ordezkari batzuk
joaten dira. Klubak bi estropada
antolatzen ditu urtean, bata,
martxoan, eta, bestea, irailean,
eta ni batez ere horien antolake-
taz eta koordinaketaz ardura-
tzen naiz».

Astea etxetik kanpo igarotze-
ak entrenamenduak egokitzea
behartzen du. Hala, astelehene-
tik ostiralera batik bat alor fisi-
koa zaintzen du: «Bordelen er-
gometroan, bizikletan eta
korrika aritzen naiz, eta batzue-
tan gimnasia ere joaten naiz
indarra lantzerako. Ondoren,
asteburuan Hendaiara bueltatzen
naizenean ontzian sartu eta
itsasoan egiten ditut lan saio-
ak». Negu partean entrenamen-
du mordoa hotz handiarekin eta
europear egin behar izaten ditu,
baina hori ez omen da aitzakia

itsasora irteteari uko egiteko: «Niri ez zait axola baldintza horiekin itsasoratzea. Horrelakoe-tan ere gustura entrenatzen dut [kar, kar, kar]».

Arraunlari eta presidente ez ezik, entrenatzaile ere bada. Gazteekin lan egitea eta haiei erakustea atsegin du eta ahal duenean haien alboan egoten da. «Klubeko gazteei laguntzen eta aholkuak ematen saiatzen naiz eta aukera dudanean estropadetara ere laguntzen diet. Nire bizitza arraunaren jiran antolatua dago gaur egun». Hasi berriak diren gazteentzat garrantzitsua da erreferenteak izatea, non begiratu edukitzeko, eta, hain zuzen, figura hori betetzen du Berrak klubean. Endaiko arraunlari bat horren urrun iritsi den lehenbiziko aldia da. «Egia da gazteentzat garrantzitsua dela lorpen handiak dituzten kirolariak alboan izatea. Dena den, nik uste nuen nire urrezko dominek arraunera jende gehiago hurbiltzeko balio-ko zutela baina ez dugu nahi bezainbesteko aldaketarik sumatu. Jende askok ez du ezagutzen arrauna eta nahiago dituzte surfa edo futbola bezalako kirolak, sona handiagoa dutenak».

HONDARRIBIKO TRAINERUAN ARITUA

Endaika klub txikia da. Iragan denboraldian 78 arraunlari zeuden izen emanda, elkarteak inoiz izan duen kopururik handiena. «Ez da erraza jendea erakartzea, baina pixkanaka hazten ari gara eta joera ez etetea espero dugu». Gero eta emakume gehiago animatzen dira arrauna praktikatzera, baina, gaur-gaurkoz, gizonetakoak dira nagusi. «Endaika %30 inguru gara emakumezkoak, oraindik bide asko dugu egiteko».

Hondarribiko arraunlari batzuk Endaikara joaten dira txapelketa zehatz batzuetan parte hartzera. Truke horietako batean ezagutu zuten Berra Hondarribiko ordezkariak eta haien traineruan parte hartzea eskaini zioten: «Hondarribiko arraunlari batek hots egin zidan haien taldera joateko gonbita luzatuz. Probatzera joan nintzen, eta, oso eroso sentitu nintzen, tal-

dean geratzea erabaki nuen». Hiru urtez aritu ziren traineruko estropadetan parte hartzen, baina 2014an taldeko neska kopurua jatsi ondotik modalitatea aldatu eta zortziko arraun olinpikora igaro behar izan zuten: «Hasieran pena eman zigun, baina, era berean, beste modalitate batean aritzeko aukera izan dugu». Hondarribikoa zinez esperimentzia aberasgarria suertatu zaio, nahiz eta hasieran hizkuntzaren ondorioz taldekideekin komunikatzeko zailtasun batzuk izan: «Nik ez dakit euskaraz eta garai hartan gaztelaniaz ere hala moduz moldatzen nin-

Arrauna 13 urterekin probatu zuen estreinakoz: «Egia da kirol gogorra dela, baina uretan sentitzen duzunak badu zerbait berezia eta hori lehen momentutik nabaritu nuen»

Endaika klub txikia da. Iragan denboraldian 78 arraunlari zeuden izena emanda. Arraunlaria izateaz gain, Berra Endaikako lehendakaria eta entrenatzailea ere bada

Bob EDME | ARGAZKI PRESS

tzen. Hasieran ez nuen gehiegi hitz egiten, baina pixkanaka nire gaztelania maila hobetzen joan naiz». Taldekideek oso harre-ra ona egin zioten eta saiakera berezia egin zuten lehen unetik bertatik taldean barnera zedin: «Neska batzuek bazekiten zerbait frantsesez eta haiek asko lagundu zidaten».

GAILURREAN MANTENTZEA HELBURU

Itsasoko arrauna ez da modalitate olinpikoa, eta, hortaz, Berrak ez du Rio de Janeiron egoteko aukerarik. Bere kategorian Munduko Txapelketa da arraunlari batek irabaz dezakeen txapelketarik preziatuena. Beraz, Berrak ukitu du dagoeneko gailurra. «Nik ez nuen imajinatzen lortu dudan guztia irabaztera iritsiko nintzenik. Urte batzuk atzera munduko onena izatera iritsiko nintzen galdetu izan balidate erantzuna ezezkoa izango zen. Baina lan asko egin dut, pixkanaka nire mailak gorantz egin du eta oso pozik nago».

Askotan esaten da zailena ez dela gora iristea, mantentzea baizik. Eta hori da, hain justu, Berrak orain esku artean duen

erronka. «Maila oso altua dago, urtetik urtera handiagoa, eta badakit ez dela erraza izango. Baina onena izaten jarraitu nahi dut eta horretarako gogor entrenatuko dut aurrerantzean ere».

Halaber, aurtengoa urte berezia da Berrarentzat, izan ere, Munduko Txapelketa Monakon jokatu da urrian, eta etxetik gertu irabazteak ilusio berezia egingo lioke. Horrenbestez, zita hori mugarri izanda antolatuko du bere prestaketa guztia, eta horrek momentuz Hondarribiko taldeari agur esatea dakar. «Uda ostean da Munduko Txapelketa, eta, udaran Hondarribian aritzen banaiz, ez daukat aukerarik nire modalitaterako behar adina entrenamendu berezitu egiteko, eta, beraz, albo batera utziko dut».

Hori bai, Hondarribiko taldeari agur baino gero arte esango dio: «Asko gozatu dut beraiekin eta ez dakit etorkizunean zer gertatuko den. Nik ez dizkiot ateak behin betiko ixten, baina, esan bezala, uneotan beste lehenetasun bat dut».

Mikel Ibargoiien